

Wychowanie do wartości odbywa się głównie poprzez kontakt z autorytetami, naśladowanie wzorów, obserwowanie konkretnych przykładów uosabiających te wartości.

prof. Katarzyna Olbrycht, Uniwersytet Śląski

O Janie Pawle II (fragm.)

Jan Paweł II jest jedną z najbardziej znaczących postaci XX i początku XXI w. Jego osoba, życie i nauczanie wywarły niezwykle wpływ na wiele środowisk i ogromną liczbę pojedynczych ludzi na całym świecie.

Okazywanie każdemu człowiekowi szacunku i miłości stało się niejako „znakiem rozpoznawczym” Jana Pawła II, wywołując w odpowiedzi miłość, przywiązanie, zaufanie, szacunek, radość spotkań i smutek pożegnań, wyrażane wszędzie, gdziekolwiek się pojawił.

Jan Paweł II z głębokim szacunkiem odnosił się do dzieci, poważnie traktował zarówno ich samych, jak też ich sprawy. Dał temu wyraz w Liście do dzieci całego świata na Boże Narodzenie 1994 r. napisanym z okazji Roku Rodziny.

List ten pośrednio jest adresowany również do dorosłych, którzy będą pomagać dzieciom w zrozumieniu tego tekstu.

Tą drogą Jan Paweł II uczył także dorosłych szacunku do dziecka, doceniania jego możliwości, potrzeb i wartości.

W każdym działaniu wobec drugiego człowieka obowiązuje respektowanie jego godności, każdemu człowiekowi przysługuje prawo do szacunku i miłości.

Działanie to musi być integralne, tzn. nastawione na harmonijne kształcenie sfery fizycznej, psychicznej i duchowej, rozwijające nie tylko zdolności i możliwości wychowanka, ale budzące dążenie do wartości wyższych: prawdy, dobra, piękna, świętości.

Działanie to, jeśli ma respektować w każdym wychowanku jego osobowe człowieczeństwo, musi być oparte na szacunku i miłości, przygotowywać do służby drugiemu (bycia dla drugich).

(...) Te wymagania dotyczą wszystkich uczestników procesu wychowawczego - rodziców, dzieci i wychowawców instytucjonalnych.

Każde działanie wychowawcze jest uzależnione od przyjmowanego stosunku do człowieka... Warunkiem rozwoju społeczeństwa jest troska o każde dziecko, przekazywanie dzieciom – z szacunkiem i miłością – pozytywnych wartości, zadań i dążeń.

Jan Paweł II nauczał, że w każdym działaniu wobec drugiego człowieka obowiązuje respektowanie jego godności, każdemu człowiekowi przysługuje prawo do szacunku i miłości. (...)

Działanie wychowawcze musi być nastawione na harmonijne kształcenie sfery fizycznej, psychicznej i duchowej, rozwijające nie tylko zdolności i możliwości wychowanka, ale budzące dążenie do wartości wyższych: prawdy, dobra, piękna, świętości.

Działanie to ma przygotowywać do służby drugiemu - bycia dla drugich.

Te wymagania dotyczą wszystkich uczestników procesu wychowawczego - rodziców, dzieci i wychowawców instytucjonalnych.

Okazywanie każdemu człowiekowi szacunku i miłości stało się niejako „znakiem rozpoznawczym” Jan Pawła II, wywołując w odpowiedzi miłość, przywiązanie, zaufanie, szacunek, radość spotkań i smutek pożegnań, wyrażane wszędzie, gdziekolwiek się pojawił.

ks. Roman Indrzejczyk

...Czy zdarza się jeszcze,
Że się ktoś ucieszy, bo spotkał człowieka –
Uśmiechem obdarzy, powita jak brata...

...Czy jest jeszcze zwyczaj
po prostu powiedzieć ciepłe, dobre słowo –
„Dobrze, że Cię widzę”. „Lubię Cię, człowieku”

„Zawsze próbowałem przekonywać Was, że życie jest tworzywem, z którego można coś dobrego uczynić. Próbowałem wprowadzić Was na drogę szacunku i życzliwości dla każdego człowieka.”

„A jeśli ktoś wspomina, że udało mu się osiągnąć coś dobrego przy moim udziale i pomocy, to niech wie, że była to dla mnie największa radość. Najlepszą nagrodą dla mnie będzie, jeśli pamięć o mnie pomoże Wam żyć godnie i szlachetnie.”

Twoją tajemnicę
Z szacunkiem wysłucha...
A gdy jesteś smutny,
Też z Tobą zapłacze.

Nie nazwie Cię głupcem,
Rękę Ci uściśnie...
A kiedy się wściekniesz,
Nie usłyszy – zmilczy.

Kiedy nic nie mówisz,
Ale serce krzyczy...
Usłyszy, zrozumie,
Powie dobre słowo.

Kimkolwiek więc jesteś
możesz przyjść – wysłucha...
I łzę Ci obetrze –
Nawet nie wiesz kiedy.

Kiedy coś zgubiłeś,
Pomoże Ci znaleźć...
A to, co pożyczył,
W terminie Ci odda.

Twych uczuć, słabości
Nie chce wykorzystać...
Wmówi Ci, żeś dobry,
Choć czasem niemądry.

Nie będzie obliczał,
Czy coś z Ciebie zyska...
Podzieli się z Tobą
Swoim „człowieczeństwem”.

Mówisz – nie nieprawda –
Nie ma takich ludzi...
A ja Ci powiadam:
Szlachetni istnieją...

Chcę, żebyś uwierzył
W zwykłych, dobrych ludzi...
A, gdy ich nie widzisz?
Ty masz takim zostać.

Z Programu Wychowawczego ZPSM nr 4 im. K. Szymanowskiego

Jesteśmy grzeczni w słowach, gestach i zachowaniu (savoir-vivre).

Troszczymy się o uczucia i poszanowanie godności każdej osoby:

- *mówimy z życzliwością o innych, nie krytykujemy publicznie*
- *słuchamy czyjeś wypowiedzi bez przerywania*
- *ubieramy się stosownie do sytuacji*
- *szanujemy pracę i wysiłek innych.*

Dbamy o dobro innych:

- *szanujemy cudzą wolność i przestrzeń życiową (fizyczną i emocjonalną)*
- *szanujemy cudzą własność (nie używamy rzeczy bez zgody właściciela).*

Szanujemy odmiennność i indywidualność każdej osoby.

Szanujemy własną godność:

- *dbamy o swe dobre imię (dotrzymujemy słowa)*
- *dbamy o własne dobro (zdrowie, wykształcenie, swój rozwój).*

Z Listu do Ucznia

Nikogo nie krzywdź – szanuj jego życie, zdrowie, wolność, własność osobistą, a przede wszystkim godność ludzką.

Niczego nie niszcź!

Zadbaj o estetykę i porządek w Twoim otoczeniu.

Jeśli będziesz porządkował rzeczywistość wokół siebie, łatwiej uporządkujesz swoje wnętrze.

Szanuj czas swój i innych – zaplanuj dobrze każdy dzień.

Zadbaj o piękno i czystość mowy ojczystej.

Jedyną ostoją człowieka, jedyną jego bronią i prawem są wartości charakteru, a jedynym drogowskazem – moralność.

Witold Gombrowicz

Jak chcecie, żeby ludzie wam czynili, podobnie wy im czyńcie.

(Ł 6,31)

Kropla miłości więcej znaczy, niż ocean rozumu.

Pascal

Grzeczność nie jest rzeczą małą.

Adam Mickiewicz

Nie czyń innym, czego dla siebie nie pragniesz.

Konfucjusz